

De Segona Catalana a perseguir Mbappé

El gironí Nahuel Arroyo (Santa Cristina d'Aro, 1995), futbolista del Talavera de la Reina, resta les hores que falten per rebre el Reial Madrid en els setzens de final de la Copa del Rei. «Podré dir que vaig jugar contra ells»

«Passa massa ràpid la vida, collons», diu abans de començar a reviure el seu camí. Els primers partits van ser a dins de casa, amb els seus dos germans: «A mi em tocava fer de porter perquè era el petit. A vegades jugàvem al passadís amb una pilota d'escuma. La mare ens obligava a treure tot el que era delicat: gerros, quadres, de tot», diu. Els havia caigut més d'una esbrancada per trencar coses. Va començar a jugar a l'equip del poble, després va marxar a Sant Feliu de Guíxols i va arribar al Girona com a juvenil (2013): «El club era completament diferent. No hi havia el grup City i vivíem al dia: un dia a Salt, un dia a Can Gibert, un dia al Gironès Sàbat. Un dia aquí i un dia allà. Érem nòmades. Era una mica desastre. Era com un club de barri». El 2014 va fer de model per la presentació de les noves samarretes al costat de Gerard Bordas. Va estar una temporada al juvenil i les tres següents al filial. L'última va pujar a entrenar alguns dies a les ordres de Pablo Machín. Seria el curs del primer ascens del Girona. «El jugador que més m'impresionava era Sanchón. I també en Granell pel seu peu esquerre. Tinc molt bon record d'aquells dies», subratlla. El filial competia a Primera Catalana. «Cobràvem molt poc: cent euros o alguna cosa així. A la pràctica no cobrava perquè entre el temps i la gasolina el balanç era negatiu», somriu. A mig curs va haver de marxar del club per «un tema extraesportiu». «Tenia pensat tornar a l'equip del poble, a tercera o quarta catalana, o inclús retirar-me», però va acabar al Can Gibert. Tenia 22 anys i jugava a Segona Catalana. Després va jugar a Tercera amb el Palamós i l'Horta i a Segona B amb el Llagostera i l'estiu del 2020 va desembarcar a l'Albacete. En només tres anys havia passat de Segona Catalana a Segona Divisió. Però el coronavirus i una lesió van condicionar una experiència que només duraria sis mesos: 163 minuts. Parla d'una espina clavada. «Sí, va ser una merda», escup. Va trepitjar camps històrics com Son Moix, Las Gaunas o el mateix Carlos Belmonte, però sense ni una ànima a les graderies. Es va perdre el partit de la primera volta contra el Girona per lesió. Guanyaria l'equip de Francisco Rodríguez per 0 a 2 amb un autogol i una diana de Pablo Moreno. A l'hivern va tornar a la categoria de bronze de la mà del Còrdova. Va passar per la Cultural Lleonesa i la temporada 2022-2023 va jugar al Cornellà, al costat de Gerard Martín. L'actual defensa del Barça li deia Fideu per Àngel di Maria, per les seves arrels argentines i el seu aspecte i el seu futbol. «Era molt bon nano. Si l'hagués de descriure diria que era un noi molt normal, molt treballador. Escoltava i feia el que li deien. Ja tenia condicions llavors. Era un jugador ràpid, fort, amb una esquerra espectacular. Al Cornellà ja jugava de central i ho feia molt bé», apunta Arroyo. Després va passar pel San Fernando i l'estiu del 2024, després de tres temporades limitat al paper de revulsiu, va fer un pas enrere i va fitxar pel Talavera, a Segona Federació. «Mentalment no és fàcil baixar. Té conseqüències, menys diners, camps pitjors, però és futbol igual. L'important és el dia a dia. Va ser el millor any de la meua carrera», subratlla. Va firmar set gols en 2.543 minuts, 32 titularitats i 37 participacions i va ser un dels grans artífexs de l'ascens. És el primer cop que ha encadenat dos cursos en un mateix equip. Ja ni recorda els dorsals que ha portat al llarg de la seva trajectòria: «Aquesta vida nòmada és la pitjor part del futbol en aquestes categories. A més ara soc pare i suposa canviar de col·legi, de metge, moltes coses. Vaig decidir baixar a Segona Federació per intentar estar com a mínim dos anys en un mateix club». «La balança del futbolista de dies bons i dies dolents és negativa per la gran majoria de jugadors i quan arriben dies com aquest s'agraeixen molt», admet. Havia jugat dues vegades contra el Madrid Castilla i dues més contra el Madrid C. És la realitat de tants jugadors d'aquest futbol: jugar contra els filials i veure els primers equips per la televisió. «Ara ja podré dir que vaig jugar contra el Reial Madrid», destaca assaborint cada lletra. A la lliga ha tornat al rol de peça de rotació, però ha completat els dos partits de la Copa: contra el Rayo Majadahonda (1-4) i contra el Màlaga (2-1). El Talavera va posar fi diumenge a una ratxa de sis derrotes a la lliga amb una victòria contra el Mèrida per sortir del pou, però continua en descens. El dia del sorteig quan va sortir la

bola del Talavera ja només quedaven el Barça i el Madrid. «Era sí o sí, Barça o Madrid. Al 50%. Jo soc culer des de ben petit i prefereixo guanyar el Madrid», riu. Té una samarreta de Ronaldinho i moltes de Leo Messi. Ara vol la de Kylian Mbappé. I sobretot, una foto amb el seu fill sobre la gespa. Té tres anys i mig. El segon naixerà pel març. El pare viurà aquest dimecres el conte que els explicarà moltes nits abans de dormir.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/12/16/segona-catalana-perseguir-mbappe-124816290.html>